

[Ragnhild Andersen.]

lempelser ikke har råd til at anskaffe sig et lukket køretøj. Det gælder fortrinsvis de unge, der nylig har stiftet hjem og ofte sidder med ret dyre lejligheder og med forsørgerpligter, der ikke giver dem økonomisk mulighed for at sætte en 4 000-5 000 kr. i et sådant køretøj. Alligevel skal de frem og tilbage til deres arbejde. De, der kan benytte en knallert, anskaffer sig en sådan; den er betydelig billigere end en bil både at anskaffe og at holde; den får de uden besvær, når de er over 16 år, og til den behøver de ikke kørekort.

Tilbage bliver de ikke så få af vore medborgere, der er ganginvaliderede, men som ikke har råd til bilen, og som ikke kan holde balancen på et tohjulet køretøj. Som det er nu, er de henvist til at slide sig frem på deres trehjulede invalidecykel alene ved hændernes hjælp. Justitsministeren er viden om, at der hos disse invaliderede er et meget stort ønske om at få lov til at påmontere deres trehjulede invalidecykel en knallertmotor og at få dette køretøj ligestillet med knallerten. Så vidt jeg er orienteret, har justitsministeriet hidtil stillet sig afvisende i denne sag, hvad jeg ikke finder rimeligt, idet det efter min opfattelse burde kunne tillades at påmontere sådanne køretøjer hjælpemotor, og de burde kunne sidestilles med knallerter. Er man bekymret for at have sådanne trehjulede invalidecykler med hjælpemotor i trafikken, kunne man regulere farten ned for disse motorer til 15-25 km i timen, og for resten ville der i sig selv fremkomme en begrænsning af farten, når en sådan lille knallertmotor skal trække en forholdsvis tung trehjulet invalidecykel. Det er jo en kendt sag, at de ganginvaliderede — og der er jo som allerede sagt også en del af dem, der er motoriserede — klarer sig overordentlig godt i trafikken. Ved en radioudsendelse for ikke længe siden oplyste den motorsagkyndige, at der bogstavelig talt ikke forekom uheld med de invaliderede. Det skyldes formentlig, at de på grund af deres handicap er mere opmærksomme og mere hensynsfulde end andre trafikanter.

Det er da også kendt, at i vort naboland Sverige har det i flere år været tilladt at sætte små hjælpemotorer på „selvkørende“, som de trehjulede invalidecykler

dér kaldes, og så vidt jeg ved, har det ikke voldt vanskeligheder derovre.

Når man nu ved, at mange af disse vore medborgere har adskillige kilometer til deres arbejde, når man ved, at de ofte — ikke mindst i provinsen — må køre op og ned ad store bakker ved håndkraft, at nogle endda har fået seneskedebetændelse af anstrængelsen, og dertil, at det slider på armkræfterne, der jo også skal bruges de 8 timer på arbejdspladsen, så finder jeg det ikke rimeligt, at ministeren opretholder sin vægring. Det er derfor, jeg har stillet mit spørgsmål til den højtærede justitsminister og beder om forklaring på, hvorfor ministeren afviser, at de pågældende skal have ret til at påmontere deres trehjulede invalidecykel en hjælpemotor.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg forstår det ærede medlems spørgsmål således, at det ærede medlem ønsker klarhed over, hvorfor man har nægtet at fritage trehjulede invalidekøretøjer for indregistrering og deres førere at erhverve førerbevis. Justitsministeriet har nemlig intet at indvende imod, at invaliderede eller andre anvender trehjulet invalidecykel med hjælpemotor, såfremt cyklen er godkendt af de motorsagkyndige og indregistreret og cyklens fører har erhvervet førerbevis til køretøjet.

Mulighederne for at ophæve disse krav for trehjulede invalidekøretøjers vedkommende har — bl. a. på foranledning af Motorudvalget for Invaliderede — været genstand for indgående overvejelser i ministeriet, og det er en selvfølge, at man har set med den største velvilje på de invalideredes ønsker i så henseende.

Når man alligevel ikke har ment at kunne gå med til ophævelse af kravene om indregistrering og førerbevis, skyldes det alene hensynet til færdselssikkerheden. Det er langtfra ethvert trehjulet køretøj, der er egnet til at blive forsynet med motor, idet det ofte mangler den nødvendige stabilitet og soliditet. Ministeriet har således flere gange modtaget ansøgninger om godkendelse af køretøjer af denne art, hvis stabilitet efter teknikernes udtalelser var så ringe, at ganske små styrekorrektioner selv ved hastigheder langt under 30 km i timen kunne bringe køretøjerne til at vælte. Ministeriet har derfor ikke ment det